

CONSIDERAȚII PRIVIND VIAȚA ȘI ACTIVITATEA UNUI MARE BĂNĂȚEAN: AVRAM IMBROANE (1880–1938)

Răzvan Mihai Neagu*

Cuvinte cheie: Avram Imbroane, Banat, România, politică, parlament, Partidul Național Liberal

Keywords: Avram Imbroane, the Banat, Romania, politics, Parliament, Liberal National Party

Originea și studiile. Periplul academic european

Avram Imbroane (1880–1938) a fost una dintre cele mai interesante personalități bănățene de la sfârșitul secolului al XIX-lea și prima jumătate a secolului al XX-lea. Provenea dintr-o familie românească de agricultori, Mihai și Romanița Imbroane, și s-a născut la 19 decembrie 1880 în satul Coștei din comitatul Timiș (azi Kuštilj, Districtul Banatul de Sud, Voivodina, Serbia). A avut un frate mai mic Nicolae (1883–1961), avocat la Vârșeț. Tânărul Avram a făcut școala primară în satul natal și la Vârșeț, iar studiile secundare le-a început la Biserica Albă (azi Bela Crkva, Voivodina, Serbia) și le-a finalizat în cadrul Gimnaziului Ortodox din Brașov, unde în 21–22 iunie 1901 a susținut cu succes examenul de maturitate, primind calificativul maxim (foarte bine).¹ În vara anului 1901, el își satisface stagiul militar la Regimentul nr. 7 de Honvezi din Vârșeț și absolvă o școală militară la Szeged. În toamna aceluiași an decide să meargă la facultate.

Inițial, Avram Imbroane a dorit să studieze dreptul la Universitatea Regală Maghiară din Budapesta, unde s-a înscris în anul 1901 beneficiind de o bursă oferită de Fundația Gojdu.² A fost un student foarte activ și implicat social, remarcându-se din acest punct de vedere chiar din scurta perioadă petrecută în capitala Ungariei. Bănățeanul a fost membru al Societății studențești Petru Maior, deținând o funcție importantă în comitetul de conducere. Imbroane a fost ales unul dintre notarii societății pentru anul societar 1902–1903.³

Peste puțin timp, în anul 1903 Imbroane își schimbă opțiunea inițială și se îndreaptă

* Colegiul Tehnic Turda, Piața Basarabiei nr. 48, e-mail: neagurazvan10@yahoo.com

¹ *Telegraful Român*, nr. 64 (Sibiu, 12/25 iunie 1901): 263.

² Cornel Sigmirean, Aurel Pavel, *Fundația Gojdu 1871–2001* (Târgu Mureș: Editura Universității “Petru Maior”, 2002), 121.

³ *Telegraful Român*, nr. 118 (Sibiu, 22 octombrie (4 noiembrie) 1902): 481.

spre Cernăuți pentru a studia teologia⁴, la îndemnul preotului Avram Corcea. În timpul studenției, Imbroane a activat în cadrul societății Academia Ortodoxă din Cernăuți, iar la 29 noiembrie 1904 a fost ales președinte al secției literare din cadrul acestei societăți a tineretului studios din capitala Bucovinei.⁵ De asemenea, a fost și membru al societății Junimea, calitate în care este atestat de presa cernăuțeană a vremii în anul 1909. Numele său era anunțat printre cei care urmau să participe la balul Junimii din 4 februarie 1909, fiind membru în comitetul de organizare al acestei activități.⁶ În perioada petrecută la Cernăuți, Avram Imbroane a activat și în cadrul unei asociații a tineretului pentru ajutorarea studenților bolnavi sau nevoiași, fiind atestat de presa locală în anul 1906 ca membru în comisia de revizuire a unei asemenea instituții, alături de alți colegi.⁷

Între 1907–1908 a făcut un stagiu de specializare la Universitatea din Berlin, unde a aprofundat sociologia, economia, dar și pedagogia creștină și omiletica. A revenit la Cernăuți, iar în anul 1910 obține doctoratul în teologie.⁸ În același an se căsătorește cu Sofia Topor, fiica unui profesor. După terminarea stagiului doctoral, Avram Imbroane este ofertat pentru a rămâne în cadrul facultății de teologie din Cernăuți la catedra de teologie practică, însă refuză și se îndreaptă spre Banat, unde va primi un post de funcționar în cadrul episcopiei Caransebeșului. Nu va rămâne mult în Banat, deoarece obține o bursă din partea Consistoriului din Caransebeș cu care va pleca din nou la studii în Germania (1910), alegând capitala Bavariei, München, unde se va pregăti în sociologie și economie. Setea de cunoaștere l-a determinat să meargă din nou la Berlin în anul 1911, de unde se mută pentru scurte stagii la Posen (azi Poznań, Polonia) și Breslau (azi Wrocław, Polonia).

Între Banat și România. Activitatea sa din timpul Primului război mondial

Avram Imbroane a revenit din nou în Banat în toamna anului 1911, iar la 19 noiembrie a fost hirotonit diacon și s-a stabilit la Lugoj.⁹ În orașul de reședință a comitatului Caraș-Severin, diaconul Avram Imbroane a fost un factor deosebit de activ al societății locale, dând dovadă de spirit civic și de patriotism românesc. A fost ales la conducerea mai multor organizații românești din Lugoj, precum: *Societea pentru fond de teatru român*, *Reuniunea de cântări* (în care activa și marele compozitor Ion

⁴ Mészáros Andor, Szögi László, Varga Júlia, *Magyarországi diákok a Habsburg Birodalom kisebb egyetemein és akadémiáin 1789–1919* (Budapest, 2014), 470, nr. 6966.

⁵ *Foaia Diecezană*, nr. 49 (Caransebeș, 5 decembrie 1904): 5; *Telegraful Român*, nr. 128 (Sibiu, 25 noiembrie (8 decembrie) 1904): 519.

⁶ *Czernowitzer Allgemeine Zeitung*, nr. 1508 (Czernowitz, 23 ianuarie 1909): 3.

⁷ *Czernowitzer Allgemeine Zeitung*, nr. 886 (Czernowitz, 22 decembrie 1906): 3.

⁸ *Telegraful Român*, nr. 22 (Sibiu, 27 februarie (12 martie) 1910): 95; Vasile Baltag, "Die Doktorschule für theologie bei der Universität aus Czernowitz (1877–1918)," *Codrul Cosminului* XX, nr. 2 (2014): 342.

⁹ Vasile Dudaș, coord., *Din cronologia județului Timiș* (Timișoara: Editura Orizonturi Universitare, 2006), 191.

Vidu) și *Societatea meseriașilor din Lugoj*. A scris și o piesă de teatru intitulată *Din Heidelbergul de altădată*. De asemenea, Imbroane a fost unul dintre exponenții presei bănățene românești de din perioada antebelică. Până la izbucnirea Primului război mondial a fost colaborator important al ziarului *Drapelul* din Lugoj, fondat de profesorul său Valeriu Braniște¹⁰, iar ulterior redactor al acestei publicații, între 1911–1914.

La începutul verii anului 1914, îl regăsim pe Avram Imbroane în ipostaza de slujitor la altarul bisericii ortodoxe din Lugoj. La 5 iulie 1914, diaconul Imbroane i-a asistat pe episcopul Carasebeșului, Miron Cristea și pe protopopul Lugojului, George Popovici, care au oficiat slujba parastasului pentru arhiducele Franz Ferdinand asasinat la Sarajevo (28 iunie 1914) de către studentul naționalist sârb, Gavrilu Princip.¹¹

La scurt timp de la acest moment, din cauza Marelui Război, Avram Imbroane este obligat să se refugieze cu familia în România, la București, unde primește o slujbă mărunță în cadrul Ministerului Domeniilor. Pentru a se putea întreține pe sine și familia sa, el a fost nevoit să predea religia la Liceul Sf. Sava, să dea meditații particulare, fiind și diacon la Mănăstirea Cernica. Avram Imbroane și-a continuat activitatea publicistică începută la Lugoj, colaborând acum la ziarele *Epoca*, *Universul* și *Adevărul*, dar și activitatea de propagandă patriotică românească. La sărbătoarea pascală a anului 1915, împreună cu Vasile Lucaciu (preot greco-catolic) a publicat broșura *Ziua Învierii*. La 15 iunie 1915 Avram Imbroane a semnat, împreună cu alți refugiați din Transilvania și Banat, o scrisoare adresată directorului ziarului *Epoca* în care se exprima dorința locuitorilor din teritoriile locuite de români din Austro-Ungaria de a se uni cu România, motiv pentru care a fost condamnat la moarte în contumacie de un tribunal din Cluj.¹² În perioada cât a funcționat la București Avram Imbroane a fost un apropiat al cercului condus de Nicolae Filipescu și Nicolae Titulescu, care milita pentru intrarea României în Primul război mondial de partea Triplei Înțelegeri (Antanta). În acest sens se remarcă prin prezența sa la mitingurile de la Brăila și Caracal din anul 1915, cerând intervenția României pentru realizarea unirii politice.¹³ Pentru activitatea sa publicistică din România, în special, pentru articolele din ziarul *Epoca*, la începutul anului 1916, Procuratura regală din Cluj îl acuză pe Imbroane de crimă de lezmajestate.¹⁴

Avram Imbroane a fost un adevărat patriot, care și-a servit cu credință și devotament poporul și patria, înrolându-se ca voluntar în armata română (1916–1918), care lupta în Primul război mondial. În luna iulie a anului 1917, alături de alți refugiați din Transilvania precum Octavian Goga și Sever Bocu, Avram Imbroane a fost trimis de Marele cartier general român în Rusia pentru a-i convinge pe prizonierii români din Transilvania și Banat să se înroleze în armata română ca voluntari, regele Ferdinand

¹⁰ Medina Săvulescu, "Ziarul *Drapelul* din Lugoj – expresie a identității regionale," *Țara Bârsei* 7 (2008): 107–113.

¹¹ *Foaia Diecezană*, nr. 26 (Caransebeș, 29 iunie/12 iulie 1914): 6.

¹² Radu Păiușan, "Lupta socială și națională a românilor bănățeni împotriva dualismului austro-ungar în anii Primului război mondial," *Revista de Istorie* 1 (1982): 39.

¹³ I. D. Suciu, "Banatul și unirea din 1918," *Studii* 21 (1968): 1091.

¹⁴ Ion Popescu-Puțuri, Augustin Deac (redactori), *Unirea Transilvaniei cu România 1 decembrie 1918* (București: 1972), 439.

promițând acordarea de pământ la sfârșitul războiului. În timpul șederii în Rusia, aflată în plin haos după abdicarea țarului Nicolae al II-lea, Avram Imbroane a fost pe punctul de a fi ucis, fiind salvat în ultimul moment. În perioada cât a stat în Rusia (1917–1918) el a acționat inițial la Kiev în cadrul Corpului Voluntarilor Români și a făcut parte din comisia pentru propagandă și pentru acțiunea de concentrare a voluntarilor.¹⁵ Cât a stat la Kiev, împreună cu alți voluntari români, Avram Imbroane a fost unul dintre fondatorii ziarului *România Mare*.¹⁶ Marele Cartier General al Armatei Imperiale Ruse (STAVKA) l-a recunoscut pe Imbroane ca trimis al guvernului român, autorizându-l să-și desfășoare misiunea printre prizonierii români din armate austro-ungară, care lucrau în minele de cărbuni de la Bakhmut (Regiunea Donețk) și Seleznyovsky (Regiunea Luhansk). La începutul lunii septembrie 1917, Imbroane s-a deplasat din aceste zone spre Kazan, Perm și Ekaterinburg, acționând astfel în zona Munților Ural pentru recrutarea voluntarilor români.¹⁷ După izbucnirea Revoluției bolșevice (25 octombrie/7 noiembrie 1917), Avram Imbroane a revenit la Iași, continuându-și propaganda națională românească. Din această cauză a avut raporturi proaste cu guvernul conservator al lui Alexandru Marghiloman.

Rolul lui Avram Imbroane în Marea Unire și problema Banatului

În toamna anului 1918, Imbroane a revenit în Banat și s-a implicat activ în realizarea Marii Uniri. A fost unul dintre corifeii unirii Banatului cu regatul român. Situația din regiune era una extrem de tulbură și nesigură. La 31 octombrie, în contextul destrămării Austro-Ungariei a fost proclamată la Timișoara Republica Bănățeană, care a luat sfârșit peste numai două săptămâni, la 15 noiembrie 1918, o dată cu invadarea Banatului de armata sârbă.

Avram Imbroane a luat parte la ședința Consiliului Național Român din Caransebeș din data de 24 noiembrie 1918 a prezentat situația din România, a respins categoric pretențiile sârbești asupra Banatului și a amintit de contribuția românilor transilvăneni și bănățeni din Rusia, care s-au constituit în detașamente de voluntari și au luptat pentru unitatea națională. De asemenea, el a cerut unirea Banatului cu România, fără nicio condiție, după modelul Bucovinei.¹⁸

Interesant este faptul că Imbroane a ținut legătura cu Stefan Frecôt, reprezentatul șvabilor bănățeni, care și-a exprimat deschis opțiunea pentru unirea cu România.¹⁹

La 30 noiembrie 1918, Imbroane a luat parte la Lugoj, la o adunare românească, ținând un înflăcărat discurs, despre care Aurel Cosma jr., fiul marelui avocat Aurel Cosma își amintea că: “Dar cel mai vijelios orator la această conferință a bănățenilor era

¹⁵ Voicu Nițescu, *Douăzeci de luni în Rusia și Siberia. Anul 1917*, vol. I (Brașov: Tipografia A. Mureșanu, 1926), 29.

¹⁶ Vasile Netea “Lupta emigrației transilvane pentru desăvârșirea unității de stat a României,” *Studii* 21 (1968): 1156.

¹⁷ Nițescu, *Douăzeci de luni*, 55, 192.

¹⁸ Păiușan, “Lupta socială și națională,” 51.

¹⁹ Smaranda Vultur, *Francezi în Banat, bănățeni în Franța. Memorie și Identitate* (Timișoara: Editura Marineasa, 2012), 46.

dr. Avram Imbroane, care cu patosul său verbal și înflăcărat a ajuns să producă în sală un ropot de aplauze, mai ales când a pomenit de lupta eroică a armatei române pentru dezrobirea Transilvaniei”²⁰

La 1 decembrie 1918 Avram Imbroane a participat la Marea Unire de la Alba Iulia, fiind delegat al presei române din Lugoj.²¹ De asemenea el a făcut parte din Marele Sfat Național, organul provizoriu al puterii în Transilvania, cu rol legislativ.²² Despre efectuarea propriu-zisă a unirii, Imbroane a fost un adversar al ideii de autonomie, pronunțându-se deschis contra înființării Consiliului Dirigent. Fostul student de la Cernăuți își dorea o unire necondiționată a românilor din dubla monarhia cu România. În legătură cu participarea sa la momentele de la Alba Iulia, un adversar al său, avocatul Coriolan Băran, își aminte în memoriile sale că: “O notă discordantă a format-o atitudinea lui Avram Imbroane, sosit tardiv din Basarabia, care purta o tunică rusească încheiată la gât, secondat de 2–3 persoane necunoscute, care se simțeau nedreptățite că nu li s-a dat atenția cuvenită. Incidentul s-a aplanat repede, acolo, dar a continuat pe teren, Avram Imbroane fiind un dușman pe față al Consiliului Dirigent și unul dintre cei dintâi dintre transilvăneni care s-au înscris în partidul Poporului a lui Averescu.”²³ Mărturia lui Băran nu corespunde întru totul realității, ea trebuie privită din perspectiva faptului că el era un adversar al lui Imbroane. Fostul student de la Cernăuți nu a venit la Alba Iulia din Basarabia, ci din Banatul natal, prezența sa fiind documentată în preajma datei de 1 decembrie 1918 la Caransebeș și Lugoj, după cum am demonstrat anterior.

În contextul politic tulbure în care se afla Banatul după Primul război mondial, fiind ocupat între noiembrie 1918 – iulie 1919 de armatele sârbe, Avram Imbroane a depus o muncă asiduă pentru unirea cu România, neprecupețind nici un efort pentru atingerea acestui ideal. Munca sa fără oboseală s-a desfășurat atât în țară, cât și străinătate. Fără să greșim, afirmăm că Avram Imbroane a fost unul dintre artizanii principali ai unirii Banatului cu România.

În ianuarie 1919, La București, Imbroane a pus bazele ziarului Banatul (redenumit ulterior Banatul Românesc), care va fi mutat la Lugoj, iar în cele din urmă la Timișoara (august 1919).

Avram Imbroane a creat Liga Bănățeană, pe care a condus-o, având ca scop principal unirea Banatului cu România și prezentarea opiniei publice europene a drepturilor românilor asupra Banatului. Acest organism a acționat atât la București, cât și la Paris și Londra în contextul sfârșitului Primului război mondial și al Conferinței de pace.²⁴

²⁰ Valeriu Leu, Nicolae Bocșan, *Marele Război în memoria bănățeană 1914–1919* (Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană, 2012), 648.

²¹ Vasile Curticăpeanu, *Mișcarea culturală românească pentru unirea din 1918* (București: Editura Științifică, 1968), 242; *1918 la români. Documentele unirii. Unirea Transilvaniei cu România 1 decembrie 1918*, vol. X (București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1989), 119; Ioan Șerban, Nicolae Josan, *Dicționarul personalităților unirii* (Alba Iulia: Editura Altip, 2003), 154.

²² Suciu, *Banatul și unirea*, 1100, nota 64.

²³ Leu, Bocșan, *Marele Război*, 247–248.

²⁴ Vasile Netea, C. Gh. Marinescu, *Liga Culturală și Unirea Transilvaniei cu România* (Iași: Editura Junimea, 1978), 311.

La începutul anului 1919, Imbroane, alături de alții, a acționat ca informator și curier al armatei române în Banat, după cum afirmă în memoriile sale avocatul Pompiliu Ciobanu, în contextul ocupației sârbe a acestei zone. Punându-și viața în pericol, Imbroane a furnizat armatei române date prețioase cu privire la situația din Banat.²⁵

Reprezentând Banatul, în februarie 1919, Imbroane a făcut parte din delegația română condusă de primul ministru al guvernului, Ion I. C. Brătianu, care s-a deplasat la Paris la conferința de pace.²⁶

La 10 iunie 1919, Avram Imbroane a ținut la Lugoj, în cadrul unei mari adunări organizată de Liga Bănățeană, la care au participat aproximativ 70.000 de oameni din cele trei comitate ale Banatului (Timiș, Torontal și Caraș-Severin), un impresionant discurs în care a subliniat importanța unirii Banatului cu România.²⁷ După acest moment, în luna iunie a anului 1919 a participat din nou, în calitate de expert la Conferința de pace de la Paris, unde a militat pentru recunoașterea de către marile puteri a unirii întregului Banat cu România.²⁸ După cum se știe, aceste demersuri au fost un semieșec, în sensul în care Banatul de Vest a fost acordat Regatului Sârbilor, Croaților și Slovenilor. La sfârșitul lunii iunie 1919, o delegație bănățeană din care făcea parte și Avram Imbroane a fost primită de regele Ferdinand I, căruia i s-a cerut ca armata română să ocupe granițele etnice ale Banatului.²⁹

În 4 august 1919, Imbroane s-a numărat printre cei care l-au întâmpinat în gara din Lugoj pe primul ministru al guvernului român, Ion I. C. Brătianu, care venea de la Timișoara.³⁰

La sfârșitul verii anului 1919, Avram Imbroane a organizat la Timișoara o serie de întreveneri între armata română și armata franceză staționată în Banat și negocieri cu reprezentanții minorităților naționale (mai ales șvabi și evrei) pentru a decide soarta Banatului în granițele României. La 10 august 1919, Imbroane a luat parte și a ținut și un discurs la Timișoara la o mare adunare (Telegraful Român avansează cifra de peste 40.000 de participanți), în care s-a cerut unirea întregului Banat cu România.³¹

Opțiunea sa pentru politică. Traseul politic urmat

Pe plan politic opțiunile lui Avram Imbroane au fost foarte volatile și schimbătoare. A intrat în jocul politic al României Mari, iar în opinia noastră acest fapt i-a afectat serios imaginea. În contextul anul 1919, omul politic Constantin Argetoianu i-a făcut lui Imbroane o caracterizare deloc măgulitoare în memoriile sale: “Popă răspopit,

²⁵ Leu, Bocșan, *Marele Război*, 562.

²⁶ Ibid., 478.

²⁷ Adrian Onică, Roxana Pătrașcu, *Dr. Avram Imbroane, Testament politic. Din publicistica unui liberal bănățean* (Timișoara: Editura Marineasa, 2003), 20–21; Leu, Bocșan, *Marele Război*, 166.

²⁸ Adrian Deheleanu, Adriana Deheleanu, “Situația Banatului în perioada noiembrie 1918-august 1919. Hotărârile Conferinței de Pace de la Paris,” în Doru Sinaci, Emil Arbonie, eds., *Administrație românească arădeană. Studii și comunicări din Banat-Crișana 95 de ani* (Arad, 2014), 209.

²⁹ *Telegraful Român*, nr. 62 (Sibiu, 3 iulie 1919): 3.

³⁰ Leu, Bocșan, *Marele Război*, 171.

³¹ *Telegraful Român*, nr. 80 (Sibiu, 21 august 1919): 3.

fără cultură, cu un dar de vorbă ce-l pusese în fruntea oratorilor populari, cu Avram Imbroane m-am înțeles în două cuvinte. Îl cunoscusem în 1918 la Chișinău, unde deschisese o cofetărie “mizeră” și-și hrănea cu prăjituri o nevastă voluminoasă și o droaie de copii. În calitatea lui de bănățean detesta pe ardeleni și pe “domnii” de la Cluj; sta rău cu Braniște și cu frații Brediceanu, plenipotențiarul lui Maniu în Banat. Singura lui dorință era să scoată Banatul de sub oblăduirea Consiliului Dirigent și să-l afilieze cât mai grabnic Vechiului Regat. Fugea de liberali și ademenit de panașul lui Averescu a vrut să se înscrie numaidecât în Ligă, fără condiții. În Banat, în 1919, n-avea nicio situație politică, dar începuse să răscolească satele prin cuvinte înflăcărâte și făcuse impresie la București într-o întrunire, prin talentul său.”³² În opinia noastră textul lui Argetoianu subliniază totuși, două din trăsăturile fundamentale ale lui Imbroane: talentul oratoric și dragostea pentru Banatul natal. Considerăm că a spune despre o persoană care a trecut prin 6 centre universitare europene (Budapesta, Cernăuți, Berlin, München, Poznan și Breslau) că este un om fără cultură este o afirmație tendențioasă și răuvoitoare.

Cert este că a candidat la primele alegeri organizate în România Mare (noiembrie 1919) pentru un fotoliu de deputat în două circumscripții electorale, ambele din Banat: circumscripția Lugoj din județul Caraș-Severin și circumscripția Gătaia din județul Timiș-Torontal. În mod firesc se pune întrebarea cum a fost posibil așa ceva. Răspunsul este relativ simplu. Candidatura multiplă era permisă tacit prin decretul-lege nr. 3621 din 24 august 1919, care cuprindea dispoziții privitoare la alegerile pentru Adunarea Deputaților și Senat în Transilvania, Banat, Crișana, Sătmar și Maramureș.³³ Cu toate acestea art. 104 spunea: “deputatul sau senatorul ales în doua circumscripții este dator a declara obtinerea sa adunării din care face parte, pana la 10 zile de la verificarea titlurilor; de nu va fi declarat obtinerea sa în acest termen, adunarea decide prin vot; pentru locurile de deputat ramase astfel vacante se vor face alegeri noi.”³⁴ Interesant este faptul că Avram Imbroane a câștigat mandatul de deputat în ambele circumscripții electorale în care a candidat.³⁵ La Lugoj el a reușit să-l învingă pe Valeriu Braniște, titularul Ministerului (resortului) cultelor și instrucțiunii publice din cadrul Consiliului Dirigent.³⁶ Pentru a rezolva problema mandatului, Avram Imbroane a renunțat la cel pentru Gătaia, iar acest colegiu electoral a fost vacantat prin decretul nr. 216 din 23 ianuarie 1920, stabilindu-se noi alegeri pentru 7–9 februarie 1920.³⁷ Cu privire la partidul

³² Constantin Argetoianu. *Memorii. Pentru cei de Măine: amintiri din vremea celor de ieri*, vol VI, partea a VI-a (1919–1922) (București: Editura Machiavelli, 1996), 224.

³³ *Monitorul Oficial*, nr. 103 (București, 26 aug. 1919): 5734–5744.

³⁴ *Ibid.*, p. 5744.

³⁵ *Ibid.*, nr. 171 (București, 18 noiembrie 1919): 9641–9642.

³⁶ Vasile Dudaș, “Alegerile parlamentare din anul 1919 în județul Caraș-Severin,” *Analele Banatului*, Serie Nouă, Arheologie-Istorie XIX (2011), 472, 474; Nicolae Bocșan, “Elita politică românească din Transilvania între militantism și profesionalizare,” în Angela Rus, Ottmar Trașcă, Virgiliu Țărău, eds., *Transilvania în modernitatea românească. De la mișcarea națională, la autodeterminare și integrare. În onoare Gheorghe Iancu* (Cluj-Napoca, 2015), 138.

³⁷ *Monitorul Oficial*, nr. 219 (București, 25 ianuarie 1920): 11357.

politic pentru care a candidat Avram Imbroane în 1919 lucrurile sunt mai complicate și vom încerca să le elucidăm. Astfel, *ab initio* pricizăm că încă înainte de alegerile din noiembrie 1919 Imbroane și alți doisprezece fruntași politici bănățeni au creat o sciziune în cadrul Partidului Național Român (din Banat) nemulțumiți că ardelenii din gruparea Iuliu Maniu-Alexandru Vaida-Voevod dețin preponderența în Consiliul Dirigent. La 23 octombrie 1919, Avram Imbroane a pus bazele unei noi formațiuni politice Uniunea Națională din Banat, care avea ca idee principală în programul politic unirea Banatului întreg cu România. Acest nou partid a făcut alianță cu o altă facțiune dizidentă din care făceau parte Octavian Tăslăuanu și Petru Groza, însă forța lor politică era redusă. Pentru a suplini acest handicap Imbroane decide orientarea politică spre partidele mari. În noiembrie 1919 își declară adeziunea pentru Partidul Național Liberal, dar începe negocieri și cu Liga Poporului (condusă de generalul Alexandru Averescu), însă într-o primă fază includerea formațiunii fruntașului bănățean în acest partid a fost zădărnicită de Constantin Argetoianu.³⁸ Astfel, din punct de vedere tehnic în 1919 Avram Imbroane a fost deputat al Uniunii Naționale din Banat.

Imbroane nu și-a neglijat crezul național, iar în noiembrie 1919 l-a însoțit la Paris pe primul ministru Alexandru Vaida-Voevod și a participat la întrevederile acestuia cu primul ministru al guvernului britanic, David Lloyd George. La aceste întruniri el a susținut ca frontiera de stat dintre România și Regatului Sârbilor, Croaților și Slovenilor să fie pe linia Timișoara-Vârșeț-Biserica Albă-Baziaș, însă această propunere nu a avut succes.³⁹

În primul parlament al României Mari, Imbroane a fost un critic acid al Consiliului Dirigent al Transilvaniei, fapt consemnat de presa epocii.⁴⁰ Atitudinea și ideile lui Avram Imbroane despre Consiliul Dirigent au condus la o apropiere între acesta și Partidul Național Liberal, susținător al centralismului politic și administrativ. Pentru scurt timp între 1919–1920, Imbroane a fost membru al liberalilor, care au organizat în cinstea sa un banchet, în cadrul căruia Imbroane a fost numit, conform ziarului *Adevărul*, *Cristul Banatului*. La scurtă vreme ilustrul bănățean a intrat în conflict cu liberalii, care l-au redenumit *Rasputin*.⁴¹

Anul 1920 aduce o reorientare politică a lui Imbroane, iar la congresul Ligii Poporului (devenită cu această ocazie Partidului Poporului) din 16 aprilie 1920, Uniunea Națională din Banat, gruparea lui Imbroane, a trecut oficial în cadrul acestei formațiuni.⁴²

Unul dintre cele mai interesante și importante episoade din cariera politică a lui Avram Imbroane s-a consumat cu ocazia alegerilor din parlamentare din iunie 1920.

³⁸ Marin Pop, "Activitatea organizației Partidului Național Român din județul Timiș în primii ani după Marea Unire (1919–1920)," în Andrei Stavilă, Dorel Micle, Adrian Cîntar, Cristian Floca, Sorin Forțiu, eds., *Arheovest I, In Memoriam Liviu Măruia-Interdisciplinaritate în arheologie și istorie*. Timișoara, 7 decembrie 2013 (Szeged, 2013), 926.

³⁹ Onică, Pătrașcu, *Dr. Avram Imbroane*, 22.

⁴⁰ *Adevărul*, nr. 10982 (București, 13 decembrie 1919): 1.

⁴¹ *Adevărul*, nr. 11103 (București, 12 iunie 1920): 3.

⁴² *Adevărul*, nr. 11051 (București, 14 aprilie 1920): 4; Pop, "Activitatea organizației," 932.

El a candidat din nou pentru un fotoliu de deputat în circumscripția Lugoj, din partea Partidului Poporului.⁴³ Contracandidatul său a fost nimeni altul decât Ion I. C. Brătianu (fostul și viitorul prim ministru al guvernului român). Campania electorală a fost una destul de înverșunată, după cum o atestă ziarul bucureștean *Adevărul*, care atestă convingerea bănățenilor că: “il vom trânti pe Brătianu la Lugoj”.⁴⁴ Aceiași gazetă prezenta publicului poziția lui Imbroane față de reivalul său: “Dacă d. Brătianu ar fi venit singur în Banat să candideze, n-ar fi întâmpinat nici o opoziție, dar el și-a adus o mulțime de prieteni pe care voește să-i scoată deputați în Banat”.⁴⁵ Avram Imbroane l-a învins categoric pe Ionel Brătianu și a câștigat mandatul în circumscripția Lugoj.⁴⁶ În perioada 1920–1922, Avram Imbroane a fost vicepreședinte al Adunării Deputaților, fiind ales pentru prima dată în ședința acesui for din 30 iunie 1920.⁴⁷ Cu toate atacurile împotriva lui Ionel Brătianu, opțiunile politice ale lui Avram Imbroane au pendulat între liberali și averescani. În anul 1920 fidel idealului său de a vedea tot Banatul inclus în granițele României, Avram Imbroane a participat la Paris la ultimele faze ale Conferinței de pace, însă situația politică internă reclamă revenirea sa în țară, iar chestiunea Banatului este rezolvată prin împărțirea sa între România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor.

În toamna anului 1920, în calitate de deputat, Avram Imbroane participă la instalarea noului episcop al Caransebeșului, Iosif Traian Bădescu.⁴⁸

La sfârșitul anului 1920, între Imbroane și Partidul Poporului a izbucnit un conflict, din cauza politicii externe a formațiunii. În ședința Camerei din 29 decembrie 1920, Imbroane a protestat contra violării integrității Banatului pe cale a fi divizat între România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor.⁴⁹

În anul 1921 numele lui Avram Imbroane a fost implicat într-un scandal cu iz politic legat de naționalizarea uzinelor de la Reșița, în contextul în care în iulie 1921, el a fost reales vicepreședinte al Camerei, secondându-l pe Duiliu Zamfirescu. Cei doi oficiali au fost numiți la conducerea noii societăți de stat creată după naționalizare și denumită Uzilele și Domeniile Reșița (UDR). Astfel, Zamfirescu a devenit președintele consiliului de administrație, iar Imbroane membru în acest consiliu.⁵⁰ La 15 noiembrie 1921, Imbroane este numit reprezentat al guvernului în consiliul de administrație a Băncii Agrare din Cluj.⁵¹ Sfârșitul anului 1921 marchează tensiuni interne în cadrul Partidului Poporului, Imbroane având din nou un rol central. Membrii fostei Uniuni Naționale din Banat în care făcea parte și Imbroane au avut o dispută

⁴³ *Universul*, nr. 139 (București, 7 iunie 1920): 2.

⁴⁴ *Adevărul*, nr. 11096 (București, 4 iunie 1920): 4.

⁴⁵ *Adevărul*, nr. 11097 (București, 5 iunie 1920): 1.

⁴⁶ *Adevărul*, nr. 11098 (București, 6 iunie 1920): 1, 3.

⁴⁷ *Românul*, nr. 140 (Arad, 3 iulie 1920): 3.

⁴⁸ *Foaia Diecezană*, nr. 40–41 (Caransebeș, 27 septembrie (10 octombrie) 1920): 10.

⁴⁹ *Românul*, nr. 283 (Arad, 31 decembrie 1920): 3.

⁵⁰ E. Cimpoyeru, “Date privind acapararea industriei naționale de către monopolurile străine cu sprijinul claselor stăpânitoare din România burghezo-moșierească (Constituirea societății U.D.R. după primul război mondial),” *Studii* XII, nr. 2 (1959): 110.

⁵¹ *Revista Economică*, nr. 43 (Sibiu, 19 noiembrie 1921): 374.

cu conducerea centrală a partidului în legătură cu reforma agrară și administrarea fostelor bunuri, care aparținuseră statului austro-ungar și care au fost trecute în proprietatea statului român. Bănățenii au cerut amânarea aplicării reformei agrare în Banat. Imbroane a fost acuzat de conflict de interese, în legătură cu această dezbatere, reproșându-i-se poziția de membru în consiliul de administrație de la UDR, respectiv de la Banca Agrară din Cluj. În parlamentul român deputații bănățeni din Partidul Poporului s-au pronunțat deschis contra lui Imbroane, fapt reflectat de presă. Ziarul *Adevărul* își anunța cititorii că: “În special s-a manifestat o profundă nemulțumire față de părintele Imbroane, care și-a luat un rol de conducător al Banatului, deputații bănățeni exprimându-se că au intrat în partidul poporului, nu sub conducerea fraților Imbroane, care duc Banatul la ruină. De asemenea, Imbroane era acuzat că a căutat să facă acțiune proprie pentru a-și spori popularitatea; a urmat tratative și a încheiat acorduri politice cu minoritățile etnice din Banat, fără să comunice deputaților rostul și scopul acestor tratative. Un alt cap de acuzare a fost chestiunea uzinelor Reșița: S-a născut o foarte vie discuție în jurul Reșiței și s-au adus părintelui Imbroane grave acuzații asupra modului cum a repartizat acțiunile Reșiței.” Avram Imbroane a mai fost acuzat de faptul că și-a subordonat propriile interese Banca Țărănească din Timișoara și Banca Agrară din Cluj.⁵²

Avram Imbroane a candidat pentru un fotoliu de deputat la alegerile din 1922 în circumscripția Lugoj (jud. Caraș-Severin), însă pe fondul victoriei naționale a Partidului Național Liberal, tnu a reușit să obțină mandatul.⁵³

În plan politic, sfârșitul anului 1923 marchează ruptura definitivă a lui Avram Imbroane de Partidul Poporului. Ulterior, în 1924 alături de Constantin Argetoianu, Imbroane s-a alăturat pentru scurt timp Partidului Naționalist Democrat condus de marele istoric Nicolae Iorga.⁵⁴ A rămas în acest partid până în anul 1925, când la 15 octombrie s-a alăturat Partidului Național Liberal. Această mutare politică a fost caracterizată cu malițiozitate de ziarul *Adevărul*, ca *Un caz extraordinar de transformism*.⁵⁵ Într-adevăr această trecere este cel puțin surprinzătoare dacă ne gândim la faptul că la alegerile din 1920, Imbroane a candidat chiar împotriva lui Ion I. C. Brătianu, pe care l-a și învins la Lugoj. Ilustrul bănățean a dat și de această dată dovadă de oportunism politic.

La alegerile din mai 1926 Avram Imbroane candidează din nou pentru Adunarea Deputaților, de data aceasta din partea Partidului Național Liberal, dar nu reușește să obțină mandatul.⁵⁶ Astfel, între 1922–1927, Avram Imbroane a stat departe de politica mare de la București concentrându-se pe plan local, la Timișoara, devenind

⁵² *Adevărul*, nr. 11553 (București, 2 decembrie 1921): 3.

⁵³ *Monitorul Oficial*, nr. 283 (București, 17 martie 1922): 12421.

⁵⁴ *Ilustrația Săptămânală*, nr. 8 (București, 29 decembrie 1923): 1; Constantin Argetoianu, *Memorii. Pentru cei de Măine: amintiri din vremea celor de ieri*, vol VII, partea a VI-a (1923–1926) (București: Editura Machiavelli, 1996), 79.

⁵⁵ *Adevărul*, nr. 12840 (București, 22 octombrie 1925): 1.

⁵⁶ *Monitorul Oficial*, nr. 122 (București, 4 iunie 1926): 8060.

vicepreședintele organizației județene Timiș-Torontal a PNL. În capitala Banatului fostul deputat a dus o politică fermă dorind a-și asigura controlul politic și financiar al regiunii.

Avram Imbroane își va relua fotoliul de deputat (pentru județul Timiș-Torontal) cu ocazia alegerilor din 7 iulie 1927.⁵⁷ În același an a devenit din nou vicepreședinte al Adunării Deputaților.

În octombrie 1928 organizația liberală a județului Timiș-Torontal, aflată la discreția lui Avram Imbroane a reușit să-l îndepărteze pe prefectul Iuliu Coste, ziarul *Adevărul* precizează că acest fapt a condus la salvarea Băncii Mercur și a societății de asigurare Danubiana, ambele conduse de omul politic, care au primit de la guvern ajutoare financiare.⁵⁸

Următorul scrutin, cel din decembrie 1928 a consemnat victoria națională categorică a Partidului Național Țărănesc, context în care Avram Imbroane nu mai ajunge în parlament, deși candidase tot pe lista liberalilor din județul Timiș-Torontal.⁵⁹ În această situație el se va reîntoarce spre nivelul politic local și va deveni președintele filialei județene Timiș-Torontal a liberalilor (1930), postură din care va candida încă o dată, obținând un nou mandat de deputat pentru județul Timiș-Torontal din partea Uniunii Naționale, la alegerile din iunie 1931.⁶⁰

Deși politica i-a consumat cea mai mare parte a timpului, Avram Imbroane a rămas un apărător al românilor bănățeni, atitudine pe care a demonstrat-o în perioada antebelică și în preajma Marii Uniri. Astfel, la 1 decembrie 1929, sun președinția sa la Timișoara a avut loc o adunare a românilor din Banatul Sârbesc, care și-au exprimat nemulțumirea față de guvernul statului vecin, care le încalcă sistematic drepturile.⁶¹

Revenind la viața politică, la alegerile din iulie 1932, Imbroane intră din nou în competiția electorală din partea Partidului Național Liberal (I. G. Duca) pentru un fotoliu de deputat, dar nu obține mandatul.⁶² În cadrul aceluiași alegeri omul politic bănățean a încercat fără succes să obțină și un fotoliu senatorial, din partea Partidului Țărănesc (Dr. N. Lupu) în județul Arad.⁶³ Alegerile din 1932 au fost ultimul scrutin la a participat Avram Imbroane. Din păcate aceste ultime alegeri la care a participat Avram Imbroane demonstrează cameleonismul politic și fripturismul acestui personaj.

Scrutinul din 1932 a provocat în interiorul organizației liberale județene Timiș-Torontal grave convulsii, președintele Avram Imbroane fiind într-un conflict deschis cu Richard Franasovici. Ziarul *Adevărul* consemna că este posibilă o trecere a lui Imbroane și a filialei la PNL Gheorghe Brătinu.⁶⁴ De această dată fostul student de la Cernăuți nu a mai defectat și a rămas în PNL I. G. Duca.

⁵⁷ *Foaia Diecezană*, nr. 29 (Caransebeș, 17 iulie 1927): 4; *Monitorul Oficial*, nr. 153 (București, 14 iulie 1927): 9623.

⁵⁸ *Adevărul*, nr. 13760 (București, 27 octombrie 1928): 2.

⁵⁹ *Monitorul Oficial*, nr. 283 (București, 19 decembrie 1928): 10724.

⁶⁰ *Ibid.*, nr. 131 (București, 10 iunie 1931): 5222–5223; Onică, Pătrașcu, *Dr. Avram Imbroane*, 35.

⁶¹ *Adevărul*, nr. 14096 (București, 4 decembrie 1929): 4.

⁶² *Monitorul Oficial*, nr. 173 (București, 26 iulie 1932): 4588.

⁶³ *Ibid.*, nr. 176 (București, 29 iulie 1932): 4654.

⁶⁴ *Adevărul*, nr. 14913 (București, 17 august 1932): 3.

La începutul anului 1933, Avram Imbroane și-a pierdut soția, iar în toamna aceluiași an a candidat fără succes la înalta demnitate de episcop al Caransebeșului, rămasă vacantă după decesul ierarhului Iosif Traian Bădescu. La acest scrutin, Imbroane i-a avut contracandidați pe arhimandriții Vasile Lăzărescu, Iuliu Scriban și Tit Simedrea. Imbroane a obținut 37 de voturi, cel care a câștigat fiind arhimandritul Vasile Lăzărescu, care a obținut 121 de voturi.⁶⁵

După acest eșec, Imbroane s-a revanșat pe plan politic. Cariera politică și administrativă a lui Avram Imbroane va atinge apogeul între anii 1933–1936, când a fost numit secretar general în cadrul Ministerului Instrucțiunii, Cultelor și Artelor din cadrul guvernului lui Gheorghe Tătărescu, având în responsabilitate sectorul culte și arte.⁶⁶ În această calitate îl regăsim ca reprezentant al guvernului român la diverse evenimente religioase. În opinia noastră două dintre cele mai semnificative momente în acest sens s-au consumat în anul 1936. Astfel, la 23 ianuarie 1936, Imbroane a reprezentat executivul la funeraliile episcopului Oradiei, Roman Ciorogariu.⁶⁷ În același an, la 2 februarie (sărbătoarea Întâmpinării Domnului) Avram Imbroane a fost trimisul guvernului român la instalarea lui Andrei Magieru, ca episcop al Aradului.⁶⁸ Una dintre misiunile cele mai importante ale lui Avram Imbroane ca secretar general de minister a fost legată de ordinele monastice romano-catolice, care cereau recunoșterea necondiționată din partea statului român. Fostul student de la Cernăuți s-a opus unei recunoașteri necondiționate din partea statului român a Ordinului Minorit și a Ordinului Piarist, argumentând că o recunoaștere oficială este posibilă numai dacă acestea două se vor supune controlului statului român.⁶⁹

În anii '30 numele lui Avram Imbroane a fost implicat într-un scandal în legătura cu disputa dintre orașele Timișoara și Arad pentru episcopia ortodoxă. Astfel, ziarul arădean *Românul* titra în 1935: *Lupta dintre Arad și Timișoara devina acută? Motivul: episcopia*.⁷⁰ Gazetarii arădeni susțin că Avram Imbroane dorește mutarea scaunul episcopal de la Arad la Timișoara, iar cel mai potrivit candidat pentru tronul de ierarh ar fi el însuși. În continuare gazetarii arădeni vorbesc despre faptul că cei care îl susțin pe Imbroane ar fi declarat că acesta este sprijinit de guvern și Partidul Național Liberal. În ziarul menționat se mai arată că Avram Imbroane: "a început o acțiune, cu scopul de a muta Episcopia și Academia Teologică din Arad la Timișoara—că prefectura și municipiul Timișoara au început să se gândească la clădirile unde vor fi adăpostite instituțiile importate din Arad—că s-a început lucrarea planurilor după care se va clădi catedrala Banatului și că-n acest scop s-a și format un prim fond de 3 milioane și jumătate lei, și că, în fine, acțiunea aceasta are și asentimentul guvernului".⁷¹ În finalul articolului se

⁶⁵ *Foaia Diecezană*, nr. 44 (Caransebeș, 29 octombrie 1933): 4.

⁶⁶ A fost numit în această funcție în noiembrie 1933 cf. *Monitorul Oficial*, nr. 277 (București, 29 noiembrie 1933): 7412.

⁶⁷ *Telegraful Român*, nr. 5 (Sibiu, 26 ianuarie 1936): 2.

⁶⁸ *Telegraful Român*, nr. 7 (Sibiu, 9 februarie 1936): 3.

⁶⁹ Onisifor Ghibu, *Ordinul franciscanilor conventuali (Minorității) din Transilvania*, vol. II (București: Tipografia Ziarului Universul, 1937), XLVI.

⁷⁰ *Românul*, nr. 13 (Arad, 9 iunie 1935): 3.

⁷¹ *Ibid.*

arată poziția arădenilor față de această chestiune: “În locul devenit vacant prin timpuria moarte a Episcopului Comșa, arădanii nu pot accepta pe părintele Avram Imbroane... și dacă li va impune, nu trebuie să primească”.⁷²

Cert este că Avram Imbroane a susținut reînființarea episcopiei la Timișoara, după cum o atestă și participarea sa la 22 septembrie 1935, alături de profesorii Vasile Loichiță, Cornel Corneanu și Dimitrie Cioloca, la o adunare desfășurată în Sala Mare a prefecturii Timiș-Torontal, unde s-a dezbătut această problemă.⁷³

Activitatea plurivalentă a lui Avram Imbroane a avut și un palier economic, după cum am anticipat deja, el fiind membru în consiliul de administrație a unor societăți comerciale. Cel mai probabil aceste posturi au fost obținute pe cale politică. Astfel, îl regăsim la: S.C. Industria textilă din Banat S.A. Timișoara; la Industria Lânei SA Timișoara; la Vitrum SA pentru comerțul de sticle; Societatea Anonimă P. Grün.⁷⁴ De asemenea, Avram Imbroane a participat la crearea unor societăți precum Danubiana. Societate Română de Asigurări, participând cu un capital de 100.000 lei.⁷⁵

În anul 1934 ilustrul bănățean a contribuit la crearea *Institutului Dr. Avram Imbroane* pentru sprijinirea românilor din diaspora, care doresc să studieze în România.⁷⁶

La 23 septembrie 1938 Avram Imbroane a murit la București și a fost înhumat la Timișoara (27 septembrie 1938).⁷⁷

Considerații finale

Avram Imbroane a fost din marile personalități ale Banatului cu o bogată activitate politică, economică, culturală, socială și națională. Școlit în mediul educațional de expresie germană, Imbroane era posesorul unei vaste culturi. Dacă într-o primă fază viața sa a fost dedicată bisericii, ulterior el și-a pus activitatea la dispoziția neamului din care făcea parte contribuind din plin la Marea Unire și mai ales la unirea Banatului cu România. În perioada interbelică a ales politica, trecând prin mai multe partide.

ON THE LIFE AND WORK OF A GREAT MAN IN THE BANAT: AVRAM IMBROANE (1880–1938)

Abstract

Avram Imbroane was an exponential personality of the Banat in the end of the 19th century and the beginning of the 20th one. With an exceptional intellectual training, he studied at no less than six European universities: Budapest, Chernivtsi, Berlin, München, Poznań,

⁷² Ibid.

⁷³ *Foaia Diecezană*, nr. 39 (Caransebeș, 29 septembrie 1935): 3.

⁷⁴ *Revista Institutului Social Banat-Crișana*, aprilie-iunie (Timișoara, 1936): 51, 75, 95, 97.

⁷⁵ *Monitorul Oficial*, nr. 130 (București, 16 iunie 1927): 8329.

⁷⁶ Dudaș, *Din cronologia*, 217.

⁷⁷ *Renașterea*, nr. 40 (Cluj, 2 octombrie 1938): 3; *Telegraful Român*, nr. 40 (Sibiu, 2 octombrie 1938): 4; Dudaș, *Din cronologia*, 223.

and Wrocław. He was involved in the national movement of the Romanians in Transylvania and the Banat, with a precious contribution to the Great Union setting. In 1914, in the First World War he was obliged to take refuge in Romania. Avram Imbroane maintained the unconditioned union of Transylvania and the Banat with Romania and promoted that idea in Bucharest and in front of the Romanian prisoners from Transylvania and Bukovina in Russia. He came back in the Banat in 1918 and took part in the battle for union. Imbroane took part also in the Great National Assembly in Alba Iulia, December 1, 1918, where they decided the union of Transylvania with Romania. He chose a politic career during the inter-war times. Imbroane started his own party, National Union from the Banat and was a member of the first Parliament of Great Romania, in 1919. Avram Imbroane had a tumultuous politic career, joined the People Party directed by General Alexandru Averescu, the Nationalist-Democrat Party of Nicolae Iorga, after. Finally, in 1925 he joined the Liberal National Party and remained a member till his death. Vice-president of the Chamber of Deputies and general secretary in the Ministry of Education, Religions and Arts were his most important public posts of honor. During his last years he was involved in the board of some commercial and banking societies in the Banat, but also in works of mercy, especially in the educational and cultural fields. He was a sustainer of the Romanians' rights in Vojvodina too.